

Emrah Öztürk'ten "Limon Yağmuru"

Kısa film gibi öyküler



Çeşitli dergilerde öyküleri yayımlanan Emrah Öztürk, ilk kitabı "Limon Yağmuru"yla okur karşısına çıktı. Öztürk'ün öykülerinde kurguladığı hem bildiğimiz hem de zaman zaman yabancılaştığımız bir dünya. Belki de bu yüzden oradan bize seslenen bir şeyler var.

■ Ali BULUNMAZ

Nice yazar, onca **kitaptan** sonra bile ilk yayımlananın heyecanını yakalamak için çırpınır durur. "Ne yazsam gider" doygunluğuna ulaşanlar hariç, geri kalanı belki de o kovalamaca yüzünden üretmekten vazgeçmez. Kendisi farkında bile olmayabilir bunun, bilincin altı üstüne gelir; yazmadan duramaz. Ama ilk kitabın heyecanının yerini hiçbiri tutmaz.

Şimdilerde aynı heyecanı Emrah Öztürk de duyuyor olmalı; Limon Yağmuru adıyla yayımlanan ilk öykü kitabıyla edebiyat arenasına girdi. Aslında girdi demek çok da doğru sayılmaz çünkü öyküleri daha önce çeşitli dergilerde okurla buluşmuştu. Artık o **kitaplı** bir isim, böyle ifade etmek daha yerinde.

"DOYMAMACASINA OYUNLAR OYNAMAK İSTİYORUM"

"Emrah Öztürk kim?" diye soracaklar için küçük bir bilgi vermeli: Kendisi sinema okumuş ve bu alanda eğitimlik, yazarlık ve editörlük yapan biri. Aynı zamanda Film ve Kültürel Çalışmalar temalı lisansüstü öğrenimi de mevcut. Dahası çeşitli ulusal ve uluslararası festivallerde derece sahibi bir kısa film yönetmeni. Belki de kısa film merakı kendisini öyküye yöneltmiştir, kim bilir. Ama şurası kesin, Limon Yağmuru'ndaki öykülerde

böylesi tatlar var.

İlk olarak Öztürk'ün öykülerinde duru, sakin bir şeyler bulunuyor. Ama aldatıcı olmasın, anlattığı her ne varsa (bu risk hep göz önüne alınmalı) acemice değil, sadelikle fakat sağlam şekilde işlenmiş. Öykülerin hem dozu hem de uzunluğu bu anlamda epey iyi ayarlanmış. Yani biçim yönünden sırttan herhangi bir fazlalık veya eksiklikten bahsetmek zor.

Öykülere dair söylenmesi gereken bir başka şey ise Öztürk'ün kimilerinde oyun oynadığı. Bir çocuğun bozup tekrar bir araya getirdiği legolar gibi kelime ve cümleleri dağıtıp yeniden topluyor. Bunu yaparken bazen hepimize tebelleş olan korkulardan bazen de düşünüp söyleme-



Emrah Öztürk'ün öyküleri daha önce çeşitli edebiyat dergilerinde yayımlanmıştı. Limon Yağmuru ise Öztürk'ün ilk kitabı; öyküler, çağrıştırdıklarıyla ve sezdirdikleriyle de öne çıkıyor.

diklerimizden esinleniyor.

Yazdıklarına eşlikçi olarak katılan, geçmiş zamanın veya küçüklüğün hiç solmayan canlı renklerini, gözümüzün önünden gitmeyen figür ve kişiliklerini de atlama-malı. Öztürk'ün öykülerde baktığı yer tam da orası: Çocukluğun renkli bahçesi. Ne kadar olgunlaşırsanız olgunlaşırsınız hep geri dönülen kutsal bir mekân. Belki de bu nedenle Öztürk'ün öykülerinde büyük ve kof sözler yok. Aksine yalın ve demek istediğini tam hedefe yollayan cümleler. Bunu da artı olarak bir kenara not etmeli. İşte onlardan biri, "Çekirge Toplayan Çocuklar" öyküsünden: "Hiç yaşlanmaktan, doymamacasına oyunlar oynamak istiyorum."

Ama öykü bu ya her zaman aynı bahçede dolanmak olmaz, bazen annesiyle farklı noktalara bakan bazen tekinsiz adamların yanından süzülen ya da onlarla takışan bir genç yokluyor bizi. Bezen de anne babasının aşkını ve evliliğini masaya yatıran biri: "Dünyada eşit derecede birbirine âşık çiftler yoktur muhtemelen, sadece tahammül eden, katlanan, alışmaya, uyum sağlamaya çalışan insanlar vardır. Annemle babam gibi. Ben öyle bir evlilikle doğmadım mı?"

Bir küçük not: Bazı öykülerde sürpriz bağlantılar; birbirini tamamlayan, bir öncesinde aralık bırakılmış kapıyı açan veya kapatan anlatımlar var.

KİMSEYE ANLATAMAYACAĞIMIZ RÜYALAR

Öztürk, öyküleriyle başka; kendine özgü bir dünya yaratıyor, evet ama bu, herhangi bir kopuşa denk gelmiyor. Farklı bir bağlanışı ya da bildiğimiz dünyaya arka kapıdan girişi simgeliyor. Yer yer fantastik yer yer yoldan sapmadan derdini aktaran öykülerle bizi selamlıyor. Sonra birden direksiyonu kırıp argonun dibine vurarak önümüzü kestiği de oluyor, kendimizi karanlık bir mahallede huzursuzlanırken buluyoruz. O hal, bizi bir şekilde yabancı olmamızın bir yere götürüyor, kendi içimize: "Bomba Ağacı"ndaki Mehmet'in başına geldiği gibi gördüğümüz ama kimseye anlatamayacağımız rüyalara sürüklüyor. Kimi zaman da beyhude yalpalayışlara: "Bu sarhoşluklar, bu şarkılar, bu yüzümüzde gezdirdiğimiz karanlıklar şimdiye kadar hiçbir şeyi değiştiremediğimiz için, çaresiz hazmetmeye, alışmaya çalıştığımız için."

Emrah Öztürk'ün öykülerinin hemen hemen tamamı bir kısa filme benziyor. Bize anlattıkları yanında çağrıştırdıklarıyla ve sezdirdikleriyle de öne çıkıyorlar. Böyle bakınca Limon Yağmuru'ndaki öyküler biraz Kıbrıs biraz Anadolu. Kimi zaman çocukluk ya da hiç gitmediğimiz bir coğrafya kimi zaman ise hiçbir yer; yani zamansız ve mekânsız. Bu anlamda Öztürk için, yeni hikâyelerini bekleyip görme mimini de koyarak, bir öykücü daha kazanıyor olduğumuzu söylemek herhalde abartı değil. ■

alibulunmaz@cumhuriyet.com.tr

Limon Yağmuru/ Emrah Öztürk/ **Yapı Kredi Yayınları** / 126 s.